

Mieleni viritti kaihoisat huilunsa sysimusta korppi korkealla laella kaartoi Mustalinnun laulu raakkuen taivaalla soi laulussaan minulle niin mieluisa sointi Kosteat seitit kimaltelivat mustikanvarvuilla aurinkoisen kalvaan kauniissa kajossa Lohkareen alla tuolla kelojuun luona punainen loimutus luolani suulla Kojoottilauma kallion laella vaani painui sieluuni siitä ikuinen kuva Kuin kultaa olis kojootin katseessa Niin hellä oli peto lapsillensa Harmaa vanhus laumastaan eksynyt lie pesänsä luolaani pennuilleen tehnyt sen syvyyksissä ulvoivat pikkupedot aavemaista ulinaansa pitivät pitkin yötä Pehmeä leikkisä kisailu sananjaloissa leppeä ilma kuin olisi untuvaa Kapinen otus korviaan kapsutti pentuset hamuilivat äitinsä kylkeä Kului aikani metsässä kadotakseen niin taivaanrannan taa sen uumeniin joen synkkiin uomiin sen virtoihin maanalaisiin jäljelle jäädäkseen eilisiin muistoihin. Kuljin polkuani unelmoiden taivaasta korppi vain hyvästiksi raakkui Miksi oi miksi Jumalani ei tullutkaan taivaankansi ei minulle auennut ei Tuli korppeja ja kojootteja.